

# **ЧУДОМИР ДОБРИ ХОРА**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Едни особени са станали хората напоследък, знаете едни добрички такива, любезнички, приказливи, поздравляват отдалеч, усмихват се, място ти струват да седнеш в кафенето и като никога досега надпреварват се да черпят даже.

— Какво ще сръбнем сега — пелинец ли, или по един вермут със сода?

— Аз знам, че обичаш мастиката. Ела да те заведем и да те почерпя на едно място, та да видиш какво нещо съм открил, мляко! Мляко! Преснак!

— Да му опънем ли по едно аперитивче от мене днес?

И не противоречат никак вече, представете си. По-рано изкажеш ли едно мнение, не се смятат за българи, ако не застанат на противното, а сега всичко върви гладко като по масло.

Онзи ден един от моите познати неочаквано ми задава въпроса:

— На кого, кай, симпатизираш, ако мога да зная. На Ларго Кабалеро ли, или на Франко?

Понеже го зная за опърничав човек, отвърнах нарочно:

— На кого ли? Че как да ти кажа. Как да ти обясня, аз всъщност съм напълно с Ларго, ама от време на време и на Франко съчувствувам.

Очаквах да кипне, да дигне скандал, а той:

— Точно като мене, казва, точно като мене! И аз съм от тях! И аз така мисля!

Съседът ми, пенсионер, с когото с години се карахме за кокошки, за кучета, за динени кори, за капчуци и не знам за какво още, и той омекнал, разнежил се и го ударил на покаяние.

Иде завчера у дома, стиска ми ръка и се извинява, извинява...

— Аз, вика, комшу, пърдон, но бях напълно под женско влияние. Аз, вика, по природа и по убеждение съм си кротък и мирен човек и зло не обичам да правя никому, но тая холера, вика, тая испанска треска и остра инфлуенца — жената — все ме смразява с хората и ми трови живота. Прощавай, вика, пърдон, и да си живеем занапред по комшийски, защото времена — вика — не се знае кога и кой от кого ще има нужда.

Друг един имаше да ми дължи от десет години малка сума и тичешком ми я донесе, и лихвата плати, и едва и ръка не ми целуна даже.

Вчера ме срещна четвърти пък, почти непознат, спира ме насред улицата и ме дърпа настрани:

— Искам, казва, любезний, да разменя две-три думи с вас.

— Разменяй, казвам, разменяй, те поне не са в чужда валута.

— Ще ви питам нещо, дума, ама искрено ще ми кажете!

— Добре, добре, казвам, искрено, най-искрено.

— Бил ли съм аз в миналото финансов пристав, или не?

— Били сте, разбира се.

— Служил ли съм 32 години, 4 месеца и 17 дена и с опитността си, с добросъвестността си, с умението си и с добротата си принесъл ли съм полза на тая държава, или не?

— Без съмнение! Без съмнение!

— Избиран ли съм бил за секретар на организацията на финансовите служители и участвувал ли съм като делегат на три конгреса?

— Вярно е, казвам, вярно е, та това и бабите го знаят.

— Имам ли медал от Независимостта на България?

— Имаш, навярно, имаш! Може ли?

— Числя ли се още в дружеството на запасните подофицери и държал ли съм реч на Бузлуджа в 1926 година?

— Точно така, точно така!

— Ползвам ли се с добро име, значи, в обществото и другите среди, или не?

— Дума да не става! Дума да не става!

— Има ли нужда отечеството в тоя сублимен момент от своите верни синове, или не?

— Как да няма! Как да няма!

— Засега толкова, казва, след някой и друг ден ще чуеш подробностите. Мерси! Довиждане!

Пети пък ни в клин, ни в ръкав дойде вкъщи чак, изгорял от интерес за здравето на моите роднини в село.

— Аз, кай, майка ти, сестрите ти, лелите ти, вуйчовците ти, казва, много ги обичам и винаги мисля за тях. Те, гледаш ги, просто облечени селяни, ама умни са до един, мъдри са, целият ви род е способен, казва, но условия са липсвали да се развият всички като тебе например и да станат гордост и украшение на народа в частности и въобще за отечеството. От вашия род, казва, и гений може да излезе,

но трябва грижи, внимание, покровителство трябва и насърчение. Да, да! Някоя любяща ръка трябва да бди над него, да го пази, насочва и прочие...

— Хай да му се не види макар! А бе каква е тая работа — питам един стар и добър приятел от детинство — какви са тези хора, какво е туй нещо? Нова религиозна секта ли са, толстоисти ли са, духът на Ганди ли ги е озарил от Индия чак през тия гъсти мъгли, или незапомненият дебел сняг оказа някакво благотворно влияние върху душите на моите иначе дребнавички, злобнички, завистливички и егоистични познати и съграждани?

А той се чеше по небръснатата брада и бавно, проточено дума:

— Нито едното, нито другото, нито третото. Тези всичките, казва, за които ми разправяш, просто на просто са кандидати за депутати в предстоящите избори. Затова са станали толкова добри и толкова внимателни. Никакви секти, вика, никакви душевни промени. Това е!

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.